

JAROSLAV ŠKRDLÍK

1984
sbírka básní

Chvatná setkání

OBSAH:

PROLOG PODLE SEIFERTA 1

I. TUŽBY/KRÁSA NEZRALOSTI

KRÁSNÉ PŘEDSTAVĚ 2
PŘÁNÍ V RŮŽÍCH 3
TOUHA JINOCHOVA 4
MARNÉ SNY O TOBĚ 5
CO BYCH CHTĚL 6
LOUČENÍ MILENCŮ 7
TOUHA 8
SAMOTA ZVONIVÉHO TÍCHA 9

II. POŠETILOSTI/SMUTEK DOSPÍVÁNÍ

PĚŠINKY SNŮ PRO MILENCE 10
SNY O TOBĚ 11
TOUHA DOSPĚLÉHO MUŽE 12
RÁNA PLNÁ ROSY 13
PO PRVÉ BYL JSEM TVŮJ 14
ROZTRŽKA MEZI MILENCI 15
SNĚNÍ 16
TOUHA 17
SKUTEČNOST 18

III. NADĚJE/RADOSTI Z PŘEDSTAV

LABUTÍ BRÁNA

19

O AUTOROVI

TIRÁŽ

JAROSLAV ŠKRDLÍK

**CHVATNÁ
SETKÁNÍ**

1 PROLOG PODLE SEIFERTA

Ke mně nebylas má lásko marnotratná.
Zcela malou troškou něhy jako lakomec
do dlaní jsem chvatně kápnout musel nakonec.
Však má lásko dík i za ta políbení chvatná.

V ruce novoroční růži, v druhé peníz z ryby.
Penízem tím jenom pošetilec platí
za všechno, co chtěl by zase milovati
a co moje srdce zná jen bezpochyby.

I.
TUŽBY/KRÁSA
NEZRALOSTI

2 KRÁSNÉ PŘEDSTAVĚ

Jestli mně život krásu poskytne,
musí mít něžnou útlost Tvého pasu
a Tvoje oči krásně průsvitné
a jemnost hedvábnosti Tvého vlasu.

Kolik už dívek v žití potkal jsem,
tolik mně něhy protančilo kolem.
Ach kolik melodií svým falsem
kráse té smutně otřelo se o lem.

A kolik dívek já už oslovil!
Však málokteré v očích tála něha,
kterou jak rybář rád bych ulovil.
Jen o ní snila touha bezebřehá.

Toužíval jsem pátrat poctivě,
zda život marný neprožívám dosud,
kdy Amorův šíp, napjat v tětivě,
nemíře na mne, nepokouší osud.

Když už mně život krásu poskytne
příslibem líbeznosti Tvého pasu,
budou Tvé oči krásně průsvitné
a v dlaních pocítím Tvou jemnost vlasu.
Zatím tu vadnu čerstvě pokosen,
jsa travou toužím, chci se Tobě dvořit
i když jsi jenom přenádherný sen
mých představ, jež tak lehce lze vytvořit.

V nich nahou vystavím Tě na kámen,
klín něhou políbení Ti zasypu,
svou ruku do Tvé vložím omámen,
vystaven budu Amorovu šípu,

abychom tiše překročili stín.
Dychtivou něhou budeme se líbat
dva milenci schoulení u vrbin
a kolem se už bude připozdívat.

Má představivost ve Tvé žije jen,
vyzývající krásu nese kolem,
Amorův šíp konečně namířen
a já tím šípem navždy budu skolen.

3 PŘÁNÍ V RŮŽÍCH

Kyticí růží z divuplné vázy
vyjádřit chtěl bych vroucnost svého přátelství
a že mně denně Tvoje ruce schází.
Po něze toužím, co dlaň dlaním přinést ví.

Kytice růží z plné vázy
zahalena je tajemstvím.
Je pohlazením, které asi
už těžkne plodem, dobře vím,
Tvé sympatie, jež po vzdušných mostech
chtěla by štědře po něžnostech rozdávat,
hrát s podzimem si na léto
a nezkoumat, zda mám Tě rád.
Vždyť moje plachost ve Tvém nitru mizí
a málem Tvé se k milování nenabízí.

Zamilovaná nedívá se
okouzleně jak na oltář,
když s něhou na odiv své kráse
zrcadlu nastavuje tvář.
Však obraz, spoután ve stříbrném rámu,
rád oddává se sebeklamu.
Jsem hezká?
Ne! Já ne, nikdy! Stokrát ne!
A přec mně řekl dneska,
že moje krása jako hvězda září
a co mám přenádherných listů v kalendáři.

Přestaňme pátrat, proč nám nevychází
touha jak poznat známé z neznáma.
Ty květy vem si z divuplné vázy,
z těch růží něžně voní láska má.

4 TOUHA JINOCHOVA

Až jednou pronikne zas parfém známý,
co někdy provází mne ve snění
a zvítězí cit dosud nepoznaný,
já budu zamilován k zbláznění.
Pak z dlaní, které voní fréziemi,
pocítím touhu vášeň rozvířit
a celým tělem snít jak dobře je mi
ve vůni, jež nemůže ublížit.

A vůní něžná láska půjde s námi,
v prostovlasou se dívku promění.
S ní procházet se budu krajinami,
kde milovat se budem k zbláznění.
Přátelství něhy jako loňské listí
odhrneme si z našich polosnů
a na knihy, jež nesvedli jsme čísti,
si ulehne každý do svých snů.

V mých touhách rozechvělé odhodlání
a láska jdou jak víly umí jít.
Jen bojím se, že nedozvíš se ani
jak horce přeji si Tě políbit,
jak mládím netrpělivě tu čekám
na zázrak, který srdce přemůže
a ostych hodí v pospas dravým řekám,
by zahrály si v chlapci na muže.
Zatoužím s Tebou hrát si na pohádku
o lásce sahající do nebes.
Pak bych si možná v mamčině šátku
už přestal nemotorně hledat kdes
závratnou hebkost milovaných dlaní,
co chtějí něhu s vášní usmířit.
Cítím jen rty a plaché odmítání,

jak voní snahou nechtít ublížit.

Hled' mládí netrpělivě tu čeká
na zázrak ač ostychem je krutě jat.
Nechť v dravém proudu odnese jej řeka,
abych své touze mohl naslouchat
jak v ní už zachvívá se odhodlání
pro Tebe s lýtým drakem chtít se bít.
Však strach mám, že Ty nedozvíš se ani
jak ústa má Tě touží políbit.

5 MARNÉ SNY O TOBĚ

Mhouřívám oči dychtiv nádherné
a nezachytitelné krásy.
Mám však i hrdlo smutkem stažené
a připadám Ti hloupě asi,
zvláště když moje srdce v domnění,
že pohlazení horkých dlaní
podivným kouzlem něhy promění
Tvé odmítavé odhodlání.

Je jako sudba sítí napjatých
a lásce zcela uzavřené.
Ve vrásčitou tříšť v zlatu zajatých
jsou misky dlaní vykroužené
a porušena rovnováha vah.
Rozplynulo se na přísliby,
že jednou večer, byť jen v představách,
dolétne píseň od koliby.

Loučení se sny bývá vždycky zlé.
Ač přicházejí plné slibů,
nelze je spoutat, než se rozplizle
poschovávají do záhybů.
Tobě už také nahost červánků
ze tváří zvědavě se dívá
a prchavý zlom něhy ze spánku
všedností na prahu dne zívá.

6 CO BYCH CHTĚL

Já často ve snách hníst Tě chťívám v dlaních,
dát Ti jak sochař hlíně nečekaný
tvar květů lásky, něhy, nebo co je v nich,
jichž krůpěj jediná, že hojí rány.
Však když se ze snů probouzívám po ránu,
Tvůj květ v mé váze hodně povadlý je
a džbán je prasklý, voda z něho lije
jako bych z dálky slyšel zpívat fontánu.

Já do těch tónů nechám zázrak odehrát,
že se z něj hlava div že nerozskočí,
když trpělivě hnětu křivku dívčích zad,
konče ji něžně dole na úbočí.
Pak dívka zvedne džbán a pramen žíznivých
jí stéká po ňadrách a do úžlabí
kráasy, jež líbezněji nemohla by
se rozpršet do písňě kapek tříštivých.

Až jednou touha milovat nás naučí,
na první noc nám jistě neustele.
Přál bych si svázat něhu v našem náručí,
každíčké místo zlíbat na Tvém těle,
zmapovat nekonečnou krásu skrytou v nich
a spoustou jablek z biblického koše
převést Tě úzkou lávkou do rozkoše,
hníst Tě jak hroudu hlíny něžně ve dlaních.

7 LOUČENÍ MILENCŮ

Z opojeného rozevlání
vracívají se milenci.
Dlaň uvězněnu v druhé dlani
jdou tajuplní spiklenci.
A v tmavou zeleň pod úbočím
ukrývají se stavení,
v nichž stmívá se. Všem oknům a za nimi očím
jsou kroky milenců jak znamení.

Krok těžkne, ač se pozdí,
oba jsme chtěli spolu věčně být.
Za chvíli budeš smutná za zdí
o přeludu své lásky snít.
Zbudu tu sám a bez lítosti
pospíším vložit nebeklíč
do žárlivosti, hosta ukrutánské zlosti
proto, žes odešla tak rychle pryč.

Už oči štěstím rozesmáté
nebude mít mé děvčátko.
Hráli jsme se v nich do deváté,
zdálo se nám to nakrátko.
Uprostřed louky plné krásy
ulehl bych si do únavy
a myslel na slzu Tvé přimhouřené řasy,
můj luční kvítku krásně voňavý.

Utonout chtěl bych ve Tvých očích.
Bez kudrlinek pozlátka
rozprostranit se na úbočích,
vmyslet se do snů děvčátka,
jež voní dýmem ohňů z polí
a touží, bych ji hladil jen.
Proč láska, když už nesnesitelně nás bolí,
má ještě příchut' mydlinových pěn.

8 TOUHA

Do noci štěstím zmámené,
či aspoň takovou se zdála,
vytrysklá něha z kamene
kouzelnou flétnou hrála.

Malá
jiskřička vzplála
a Ty ses bála.

Kdybych tak uměl zazpívat,
na housle čarodějně hráti,
do hloubky očí Tvých se zadívat
a srdce ústy otvírati,
zda Ti
své pousmání
mohl bych dáti.

Vždyť požár písní národních
tou jiskrou rozhořel se z náhla.
I o slavíku bylo v nich.
Toužící dívka do vyprahla
sáhla,
pod rukou vláhla
jí něha náhlá.

9 SAMOTA ZVONIVÉHO TICHA

Do vůně přítulného mechu
nešustí obrácený list.
To svoje verše pro potěchu
nemohl jsem Ti lásko číst.
Vždyť já v nich podobám se lháři,
předstíraje, že dovedu
psát ódu kráse, snivé záři
probleskující z pohledu.

Samotou zvonivého ticha,
jako by ani nebylas
jen sněním, které nespíchá,
se zvlnil rozvolněný vlas.
Já hledal jsem v něm rytmus dechu
chtěje se vcítit jak je Ti,
když do milostně horkých vzdechů
jde láska má Ti v ústrety.

Pak pochopil jsem beznaději,
pro kterou dřív jsem nezaslech
doznívající kroky její.
Té, pro níž tajil se mně dech.
Podoben zvonivému tichu
optimista a panikář
bezbranný nahořklému smíchu
zůstanu zatvrzelý lhář.

II.
**POŠETILOSTI/
SMUTEK
DOSPÍVÁNÍ**

10 PĚŠINKY SNŮ PRO MILENCE

Jen drobounkým dotekem, lehce a něžně
já hladím Tebe miláčku drahý
a dlaně mé vykouzlí tak mimoběžně
výkřiky naší milostné vláhy,
jež zalévá bohatým pramenem lávy
úhory snově zasutých bájí.
Sne! Kouzelným kobercem leť do dálavy,
kde milí k lásce se ulíbají.

Kde ruce jsou hladové, horečně tápou
slepecky vratké, nejistě jdoucí
se chovají zvlčile, však nerozsápou
to tělo v pokoře ztichlé, vroucí.
Mlč miláčku, sen všechno dotekem poví.
Tvé tělo přece rozumět musí
i ztajeným slovíčkům, jež nevysloví
a na něž pozdě je vzpomenout si.

Snem, pěšinkou milenců, půjdeme spolu,
na věky spolu. Šat rozevlátý
nám vytvoří podivnou aureolu.
My, v její záři uzounce jati
bez lhostejných pohledů na mimojdoucí
důvěrně slepí jsouc, v sebekázni
se vnoříme ve snová přání, tak vroucí,
jako dva milí neškodní blázni.

11 SNY O TOBĚ

Nad pokosem mne vůně omámila,
sny vybarvila v tónech rumělky.
Tys jako vždycky přišla moje milá
a něžně vstoupilas mně do znělky,
v níž celým srdcem chtěl bych se Ti dvořit
a do představ Tě uložit jak sen.
Trs trávy voní čerstvě pokosen
já ze snů za nic nechci se vynořit.

Tvá ústa šeptem zvou mne na pohádku
o lásce sahající do nebes,
zatím co chtivé ruce po úkradku
se striptýzovou krásou hrají džez.
Ty do ní vcházíš v maminčině šátku
a s Tebou něžnost z roztoužení kdes.
Voníš mně jak rezeda i vřes,
já vysvlékám Tě v rozpačitém zmatku.

Rozjetý kočár snů už nevypřahám,
snad osuší nám slzy lítosti
a já jsem šťasten navzdory všem snahám
pochopit smutky Tvojí bytosti.
Náš obzor chce se štěstím rozednívat
ač ještě sen jde za snem u vrbin.
Mne stále touhy překrývají stín
ač toužím Tvýma očima se dívat.

12 TOUHA DOSPĚLÉHO MUŽE

Hrozně moc Tě chci.

Se všemi slastmi, které máš tajemně schovány ve svém domě.

Chci Tě a Ty to víš.

Proto ponecháváš vchod svého překrásného domu otevřený.

To abych mohl pokorně do chodby Tvého života vnořit svůj nevěřící zrak,

rozhlédnout se a všechny tapiserie strachu,

které jsi na zeď zoufalství rozvěsila,

nepříčetně rozcupovat.

Doufáš, že pak je uklidněn přečísnu něhou

a přetvořím na ty nejkrásnější chvíle

v našem životě představ a snů.

Až bude Tvůj úsměv zářit jako slunce,

potom se vezmeme vroucně za ruce přátelství

a budeme se radovat z věcí prostých,

které nám půjdou hlubokým lesem touhy vstříc.

A všichni, kdo nás potkají, se budou divit,

že v mechu se za námi otiskují

jen jedny šlápoty stop jistoty.

Ale brzy pochopí, že ony míří

z prostoru, který nás tísnivě obklopuje,

až na vrchol příjemného bytí

do našeho světa splněných představ a snů.

Tam si Tě uložím na měkký koberec naděje
a pak se budu radovat
z Tvé slastné mdloby milosti,
do které se i já celý pohroužím
jako do uklidňující lázně.
Tvýma rukama něhy si přitisknu
nahé jizvy křivd na svém těle
a nakloním se nad krásu,
která se pode mnou zavlní štěstím.
Začervená se do tvaru dozrálých jahod
s pronikavou vůní naprostého uvolnění
se slastí francouzské snídaně v trávě.

Já vedle Tebe omládnou
a ještě hrozněji Tě budu chtít.
Bude v tom chtění pokora dlouhého čekání
a Ty to víš.
Proto uvolníš i svou touhu
jako prameny svých vlasů,
abys nás jí něžně přikryla.
To aby naše výkřiky ukojení
zněly tlumeně jako šepot modlitby.

13 RÁNA PLNÁ ROSY

Když s perlami si na úsměvy hrají,
já ve Tvých retech vidím krásu krás
a něhou rozechvělou až ke kraji
bych vnímat chtěl, jak vonný dech, Tvůj hlas.

A kdyby ještě ruka v něžném gestu
chlácholila třes mého napětí
a vklouzla pod lem šatů bez protestu
a stiskem vyzvídala jak je Ti,
bude mně toho kouzelného rána
jak by se k nahým tělům lísal vřes.

Ty lehce ruměníš, jsouc otázána,
však přesto láskyplně odpověz,
protože toho kouzelného jitra
po prve zastihne nás sladké ach!
a kapky slz nám ještě mnohá zítra
zajiskří marnotratně na lukách.

14 PO PRVÉ BYL JSEM TVŮJ

V těch rozechvělých stiscích domlouvání
já neptal se, zda je to láska nebo hřích
a věřím jenom pohlázení dlaní,
pohledu našich očí upřímných.
Plnými ústy ve zvlněné kráse
na úsměvy si s řadou perel hraj,
máš podmanivou vášeň ve svém hlase
a oči něhyplné po okraj.
Dokud jsou touhou přeplněny číše
a sny jsou rozpěněny se světlem,
řekni jen slůvko, dokud jsme tu tiše,
dokud je trochu posvátnosti v něm.

Pak přijde zázrak, to snad zažehne se
ve mně má hvězda na chvíli
a vzplane v oslnivé kráse
jak na květině křídla motýlí.
I radost vzplane, melodie snivá
jak písně národní by vánek hrál,
v níž roztoužení nikdy nedoznívá
když taktovka pokývne na chorál
a přijde sen, v němž toužím po náruči
a v srdci mém je šťastná panika,
když píseň o lásce se rozezvučí
a Tvoje plachost ke mně proniká.

15 ROZTRŽKA MEZI MILENCI

V kouzelné chvílce nadšení
vzduté až nad oblaka
vnímám Tvůj krok, jenž vzrušený
vstříc vyběhnout mne láká.
Však kroky Tvoje dozněly,
brána už zavírá se
a kámen mostu omšelý
od pláče jihne, zdá se.

I pestrý květ vždy uvadá,
když váza vláhu nedá.
Neštěstí nikdo nezvládá,
samo si k lidem sedá,
jsa neodbytné jako hřích.
Když nejmíň se ho nadáš
jak slovo pluje po mořích,
kde vesla neovládáš.

Na břehu moře osaměl
jsem Tebou zavržený.
I kámen z neznalosti chtěl
obměkčit srdce ženy.
Opodál váza rozbitá
na molu pohozená.
V těch střepech soucit prosvítá,
duše je pokořená.

16 SNĚNÍ

Až jedenkrát já přeskočím svůj stín,
to možná už se bude připozdívat,
mé tělo bude ospalé jak louka u vrbin,
na které si Tě právě vymyslím.
Však nežli usnu,
jako na zázrak se budu dívat
jak z paprsků snění
se budeš zvolna zhmotňovat.

A sáhnu-li tam, kde Tě jenom tuším,
uvízne moje horká rozechvělá ruka
ve Tvých něžných dlaních,
protože náhle budeš skutečná jak sen
a snivá jako skutečnost.

17 TOUHA

Překrásně rozkvetlá louka Tvého těla
vábí mne k pokornému ulehnutí.
Tak rád bych se schoulil na dna Tvých hlubokých údolí,
vyhledal si pohodlné místočko,
uložil se tak,
abych, maje ruce za hlavou,
mohl se zahledět do zářících hvězd Tvých očí.
Vím, že to je neskromná touha,
kterou Tě opatrně vedu
a současně vydávám na pospas smyslnému zanícení.

Ale já toužím také, abych se mohl v tomto zanícení
procházet všemi tajemnými pěšinkami
mezi Tvými rty a překrásnou růží Tvého klína.
Nevynechal bych žádná zastavení
u Tvých vášnivých něžností,
kterými bys mne láskyplně obdarovala,
ale které si zatím tajuplně schováváš jako lakomec.

Já bych Tě pak co nejněžněji
třel jako hlínu svých hrncířských představ
a do těch tvarů oroseného džbánu
bych vdechl všechnu svou touhu
po vymodelování nejkrásnějších tvarů lásky.

18 SKUTEČNOST

Zoufale toužím s Tebou komunikovat,
avšak přistihl jsem se
jak stojím jen za mřížemi Tvého mlčení.
Lze jimi sice vztáhnout ruku k pohlazení,
a Ty zarputile neuhneš,
ale také nevyjdeš láskyplně vstříc
k něžnému propletení prstů
a do smyslné křeči díkůvzdání.

Vadí nám oběma mříž
nebo vadí jenom mně?
To teď nemohu posoudit,
protože Ty odmítáš se mnou komunikovat
a má slova pokory
padají jako poraněná ptáčata
do hlubokého příkopu
u středověké hradby Tvého mlčení.

V duši mám vyprahlo z nejistoty
a plážový písek se po ní převaluje
v teskném vichru seismického záznamu
mého zarmouceného srdce.
Neklidně bije,
protože ještě sice neví nic,
ale také, protože vůbec nechce tušit
a proto nenapravitelně a pošetile bude doufat.

**III.
NADĚJE/
RADOSTI
Z PŘEDSTAV**

19 LABUTÍ BRÁNA

Osamoceným ránem jdu,
jež pro nás rozedním si,
zamávám, jenom poslechni si.

Zamávám, jen si poslechni
vzkaz, na nějž sotva vyčká
nejkouzelnější postavička.

Schouleni, tichá hudbo hraj.
Labutí zámek, brána,
myšlenka letí roztěkaná.

V ní já si rozespale sním
a krásně mně v tom snění.
Věřím, že ve štěstí se změní.

Labutí bránu otevřu,
u okna dobře je mi.
Park zavoní mi fréziemi.

JAROSLAV ŠKRDLÍK

*28.3.1921 – †11.3.2018

Jaroslav Škrdlík se narodil v Bojkovicích v okrese Uherské Hradiště. Od mládí se zajímal o chemii. Po studiích ve Zlíně a v Brně získal patřičné vzdělání, které mu umožnilo následně pracovat v chemických laboratořích, ve výzkumu a ve vývoji stavebních hmot. Pracoval u firmy Prefa ve Slaném a v Ostravě Třebovicích, kde se stal autorem desítek technických návrhů zpevňovacích postřiků stěn a nových stavebních materiálů, které našly uplatnění i při výstavbě Metra v Praze. Své odborné znalosti prezentoval a publikoval v desítkách článků v odborných časopisech.

S manželkou Annou žili v Ostravě a vychovali dceru Alenu a syna Jana a společně se těšili z vnoučat. Po celý život se Jaroslav Škrdlík rovněž zajímal o historii Moravy a svého rodu.

Jaroslav Škrdlík tiše zesnul dne 11. března 2018 ve věku nedožitých 97 let v Hrušovanech u Brna ve Ville Martha na jižní Moravě. Poslední rozloučení s ním se konalo v úzkém rodinném kruhu ve čtvrtek dne 15. března 2018 ve 14.00 hodin v obřadní síni na Ústředním hřbitově města Brna na Vídeňské ulici. Následně po kremaci byla urna s jeho popelem uložena do rodinného hrobu na hřbitově v Bojkovicích.

O literární činnosti Jaroslava Škrdlíka rodina téměř nevěděla, spíše jen něco tušila... Teprve po smrti byly v listinách nalezených v jeho pracovním stole zásluhou vnučky Kateřiny a jejího manžela Václava nalezeny verše, které můžete číst v této sbírce...

TIRÁŽ

Z původních rukopisů a strojopisů Jaroslava Škrdlíka přepsal Václav Morávek.
Grafická úprava a titulní strana – Jan Škrdlík.
Fotografie na titulní straně – Jana Rosie Dvořáková.